

Statsbanerne over til andre og billigere Befordringsmidler, og som ser, hvorledes Befolkningen under dens nuværende økonomiske Tilstand benytter Banerne mindre og mindre, maa dog naturligt rejse det Spørgsmaal for sig selv: Kunde Statsbanerne ikke faa mere at bestille, hvis man satte Taksterne ned? Den højtærede Minister siger, at han har arvet Taksterne og Varigheden for disse fra sin Forgænger. Ja, men efter at denne Lov var blevet vedtaget, saaledes som Forgængeren havde foreslaaet den — rigtigt har den højtærede Minister fremstillet det —, er jo den store Vending sket herhjemme baade i Kullenes Værdi og i hele den økonomiske Situation, og den højtærede Minister bør dog ikke være saa stiv, at han bliver staaende i en fra Forgængerens arvet Situation, naar hele det øvrige Liv omkring ham har forandret sig. Det er det, vi bebrejder ham, at han opretholder Takster, som maaske passede i det Øjeblik, da Forgængerens foreslog dem, men som efter vor Opfattelse ikke længere passer. Den højtærede Minister siger, at det er ikke blot Taksternes Højde, men Nedgangen i Erhvervslivet, der skræmmer Folk fra Banerne. Ja, naturligvis, hvis der var Fart og Flugt i Erhvervslivet, saaledes som der før har været, vilde høje Takster ikke skræmme, men den Omstændighed, at der er en Nedgang i Erhvervslivet, den gør det umuligt for Erhvervslivet at benytte Banerne i saa rigt Maal med de høje Takster og skræmmer Personerne fra at benytte Banerne. Den højtærede Minister kunde jo gøre Forsøget, om han ikke ved at nedsætte Tariffen baade for Personer og Gods vilde give den første Hjælp til at forvandle den Nedgang i Erhvervslivet, som for Øjeblikket er til Stede, til en begyndende Opgang. Statsbanetaksternes Højde er jo et enkelt Led i Dannelsen af de høje Priser, og hvis Taksterne bliver lavere, ja, saa vil Priserne paavirkes deraf og ogsaa falde noget. Jeg har set, at man har talt i Ministeriet med Detailhandlerne om Priserne. Jeg ved ikke, om det er rigtigt, men der har været fremsat en Meddelelse om, at Handelsministeren, tror jeg, det var, havde talt med de handlende og havde spurgt, om man nu ikke kunde nedsætte Priserne, men at der var blevet svaret, at det var ugørligt nu. Det er jo ikke noget ukendt Fænomen. De, der har hørt Jean de France spille for Øjeblikket paa det kongelige Teater, vil have hørt, at de to gamle, Jeronimus og Frands, taler

om Priserne. Den ene siger: „Nu gaar Priserne ned“ — hvortil Jeronimus svarer: „I alt Fald ikke paa Tehusene; der falder de ikke, thi jeg har bemærket her i København, at naar Priserne en Gang er kommet i Højden, bliver de deroppe, selv om Varerne kan findes til en ringere Pris“. Denne Tendens fandtes altsaa allerede paa Holbergs Tid her i Hovedstaden. Jeg er ikke sikker paa, om ikke den højtærede Minister kunde hjælpe lidt til at faa Priserne nedad ved at begynde med at nedsætte Jernbanetaksterne. Den højtærede Minister skal se, at det er saadanne smaa Stød, der tiltrænges for overhovedet at faa Prisbevægelsen til at tage en anden Retning, og saa vil han maaske ogsaa se, at Erhvervslivet vil have lettere ved igen at gaa fremad.

Den højtærede Udenrigsminister bebrejdede mig, at jeg havde dvælet ved en Begivenhed, der var gaaet over til Historien. Det er jo dog den højtærede Udenrigsminister selv, som har givet Anledning til at dvæle ved denne Begivenhed ved nu at søge Omkostningerne bevilget. Derved er vi blevet tvunget til nu paa ny at beskæftige os med denne Begivenhed, som jeg saa godt forstaar, at den højtærede Udenrigsminister helst saa udgaa af Dagens Diskussion og overgivet til Historiens Forglemmelse. Den højtærede Udenrigsminister vilde imidlertid med en særlig Begrundelse udtale denne Beklagelse, nemlig den, at en sagesløs Mand dermed droges ind i Diskussionen. Denne sagesløse Mand er den, der udsendes af Regeringen; men han drages jo ogsaa ind i Diskussionen derved, at Ændringsforslaget omhandler ham; thi der staar i Ændringsforslaget, at det er Betalingen af Rejsen for Professor Vinding Kruse som Regeringens delegeret, det drejer sig om. Den højtærede Minister har Ret i, at det er aldeles ikke Professor Vinding Kruses Person, eller hvad han har foretaget sig i Paris, som jeg ved denne Lejlighed beskæftiger mig med, og at jeg derved ikke har villet rette noget som helst personligt Angreb paa Professor Vinding Kruse, fordi han overtog denne politiske Mission for den nu siddende Regering. Det, jeg har kritiseret, er, at den højtærede Regering gav ham denne politiske Mission. Hvorvidt Professor Vinding Kruse var den til Missionen egnede, det savner jeg for Øjeblikket ethvert Grundlag for at bedømme; det vil muligvis ogsaa høre til de Ting, man kan Tale om, naar